Гортанні крики божевільних.
Сухотні стіни. Сивий страх.
І гостра музика весільна.
І запах спирту на губах.

Між ними — це не ти! — у танці
втолочуєш у землю біль.
Вельон на золотистій таці
несуть три дружки не тобі.

Це не вельон, а лікарняний,
слізьми крохмалений халат.
Не вір! Зірви квітастий бант,
неначе бинт ілюзій п'яних.

То ж я танцюю над гробами
загублених безвольних душ.
І це мені сміється мама
з букетиком зов'ялих руж.

…Не вір! Це просто тіни лисі.
Це болю фейєричний зблиск.
Іди. Але не озовися.
Молю тебе: не озовись…